

Talepapir til punktet
"Borgeren har ordet"
til mødet i Bydelsrådet
onsdag 14.april, kl.18.

Kære medlemmer af Bydelsrådet.

Først og fremmest tak fordi der er denne mulighed for, at borgere kan få ordet. Jeg skal bruge det til at fortælle om et socialpsykologisk fristed for unge på Nørrebrogade.

Jeg skal dele mine ord op i 3 punkter:

1. Først om stedet jeg kommer fra, det er et sted for gadebørn, som mange hævder ikke eksisterer;
2. Dernæst om grunden til mit fremmøde, at der er risiko for at stedet ikke kan fortsætte; og
3. Anmodning om Bydelsrådets aktive opbakning ifm. overlevelsesforhandlinger med Københavns Kommune på den ene side, og på den anden side Arbejdsministeriet og Socialministeriet, eventuelt Amtskommunen.

1. Om stedet hvor jeg kommer fra.

Mit navn er Kalle, jeg er psykolog af profession, og jeg kommer fra Nørrebrogade 56, Baghuset, oppe under toppen på 4. og 5. sal. Her ligger et sted, der hedder Gaderummet og Regnbuen, og som er til for gadebørn og andre udstødte og marginaliserede unge, herunder unge der er i klemme indenfor det sociale system, eller unge der har forladt psykiatrien, fordi den var ubrugelig eller ødelæggende for dem. Det er et døgnåbent sted, hvor der er mulighed for alt fra lektiehjælp og psykologhjælp til midlertidigt døgnophold. Stedet fungerer som en blanding af en stor udvidet familie, med flere subgrupper, og et sted for unge-aktiviteter af alskens art, hvor der altid er plads til nye unge, hvor problemer og konflikter ikke er nogen hindring. Vi sigter mod at gi` plads og opbakning til dé unge, der ikke har andre steder, pga. udelukkelse, karantæne eller fejlbehandling.

Som gadebørnssted har Gaderummet eksisteret siden sommeren '96, mens den psykologisk rådgivning Regnbuen har eksisteret siden 1985. Alt arbejde gennem tiderne har været baseret på frivillig arbejdskraft.

Aktuelt huser stedet 15 unge på døgnbasis, og et par stykker mere hver nat. Herudover bliver det brugt til aktiviteter af 40-50 andre unge hver dag, og omkring 200 i løbet af en uge. Ved siden af dette er omkring 15 andre unge i psykologiske forløb, der kan strække sig fra få måneder til flere år.

Det skal samtidig siges, at der er mange der ikke kan bruge stedet, fordi stedet allerede er overfyldt, eller som går forgæves, fordi vi ikke har faglige ressourcer til dem. Og selv om man kan være her på døgnbasis ved behov, er det enormt hårdt at skulle være her, da det er kummerlige vilkår man bydes, men det er dog bedre end trappestenen og junken til at holde sig varm med.

2. Grunden til mit fremmøde: risiko for at vi ikke kan fortsætte.

Grunden til at jeg tillader mig at møde frem er den enkle, at der er større og større risiko for, at stedet ikke vil kunne fortsætte ret lang tid endnu. Og stopper stedet vil der være en stor gruppe unge, der igen ingenting har, og hvor mange vil miste den eneste livssammenhæng og behandlingsmulighed, der nogen siden har sagt dem noget konstruktivt.

Risikoen for at vi ikke kan fortsætte omhandler to ting.

1. For det første hutler stedet sig økonomisk igennem fra hvert halve år til det næste halve år. Dets eksistens ligner meget gadebarnets. 2/3-dele af et årligt budget på kr.400.000,- skal vi finde via private fonde, og det bliver sværere og sværere, nu hvor Gaderummet både er vokset i omfang og ej længere et nyt projekt, og da vi reelt varetager et generelt samfundsmæssigt behov. Den sidste 1/3- del på årsbasis har vi kunnet oppebære via Kultur- og Fritidsforvaltningen i Københavns Kommune, der har godkendt os som værested, og fra Den Sociale Sikringsstyrelse. For '99 mangler vi stadig at finde kr.100.000 til driften.

2. For det andet er miljøet og livssammenhængen på stedet karakteriseret ved så massiv armod og så store problemer af social og psykologisk art, at det ikke længere er muligt at håndtere det kun gennem frivillig arbejdskraft. Der er brug fagligt ansatte til en mere sikret kontinuitet og for langsigtet planlægning. Aktuelt slider stedet frivillige op som der bliver brugt lokumsruller på en Roskildefestival.

Kommer stedet ikke til at fortsætte vil det igen blive synligt i bydelen - på gade-niveau - at der generelt er en stor gruppe unge, der lever som normader pga. for få boliger og for dyre boliger - og boliger der ikke passer til de unges behov - og som herudover lever som bunden af bunden i samfundet, fordi de pga. smertelige og negative erfaringer ikke vil eller kan have mere at gøre med det etablerede sociale system eller psykiatrien, men hvor de så ikke ved hvad ellers at gøre - ud over at køre linen ud med druk, stoffer og hærg. Det er unge uden bagland, det er fattige unge, det er problemramte unge. Og de tilhører den restgruppe i restgruppen af unge, som ingen andre kan eller vil hjælpe. Jeg skal referere til Socialcheferne, der i '97 meldte ud, at der var en sådan gruppe udenfor deres råderum, og det samme er meldt ud af flere psykiatere, der vurderer at omkring 30% af psykiatriens unge ikke kan bruge psykiatrien, eller som direkte får det dårligere af mødet hermed.

Tidligere på Nørrebro har problemet direkte været synligt gennem Skurvognspladsen i Sjællandsgade i '98, gennem det BZatte hus i Ahorngade i 97, gennem det BZatte hus på Nørrebrogade 36A i '95 og 96, og før da gennem utallige andre forsøg på at finde steder at være, hvilket også gav store problemer omkring Ungdomshuset ude på Jagtvejen i starten af dette årti.

Men det sidste år til 1½ år har der været virkeligt stille på denne front, men det er nu ikke fordi problemet er væk. Det er såmænd parkeret i Gaderummet, og det bliver også løst her - det er halve år siden, at nogen naboer har klaget - men som vores omstændigheder er, er der graverende mange ting som vi ikke kan nå at gøre eller som vi ikke har ressourcer til at gøre med.

Og her er jeg fremme ved et tredje problem. Det er mig selv.

Siden det BZatte hus i Ahorngade blev ryddet for 1½ år siden, som betød at 30-35 nye unge i lang tid måtte ligge i lag i Gaderummet, har jeg som frivillig stort set været på døgnarbejde, hver eneste dag, hver eneste weekend, hver eneste uge siden. Jeg er alene om det faglige arbejde, og alene om at samle alle de administrative og økonomiske tråde i dagligdagen. Ikke fordi andre ikke gerne vil hjælpe til, men fordi man mangler kvalifikationer og/eller der er koks i ens hoved.

Jeg kan imidlertid ikke længere holde til det. Og selv om jeg gerne vil fortsætte, må jeg konstatere, at min arbejdsevne stille og roligt falder. Så travlt som jeg har, har jeg svært ved at få mit eget liv til at fungere på en bistandshjælp. Jeg har også en søn, et skilsmissebarn allerede, der ikke engang er fyldt 2 år endnu, og som jeg gerne ville lære nærmere at kende, ud over altid at ha` ham på ryggen i Gaderumsarbejdet.

Men takker jeg af, vil jeg også takke hele stedet af, da der ikke er nogen der står overfor at ville kunne tage over. Og de problemer, der har været før Gaderummet blev skabt, vil kunne komme ti-fold tilbage. For hvis Gaderummet lukker, vil der heller ikke længere være mulighed for den psykologiske rådgivning.

Til slut: Hjælp.

Nu er det ikke en ny situation, det her. Faktisk har jeg siden '95 arbejdet heftigt for at finde midler til lønnet arbejdskraft og til driften, således at også restgruppen af udstødte unge på Nørrebro kunne få en mere sikret og kontinuerlig hjælp til forbedring af de basale områder i deres liv.

Men jeg har ikke kunnet komme igennem ift. Socialministeriet, og påbegyndte forhandlinger sommeren '98 med Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen i Københavns Kommune er just blevet afbrudt af 10.kontor. De begrundet afslaget med, at vores målgruppe er unge over 18 år, mens deres er unge under 18 år, og ud fra, at vi ikke lever op til nogen forvaltningsmæssige krav, som vi dog ikke ved hvad er, da kravene aldrig er blevet formuleret eller diskuteret.

Det kan også konstateres, at Københavns Kommune skærer ned indenfor det område, vi er placeret i, blandt andet gennem lukning af 4 Familiecentre, lukning af Skiftesporet, lukning af herbergspladser, lukning af Sygeafdelingen på Sundholm. I stedet vil man satse på permanente boliger med personale, men dette vil ikke komme denne gruppe af unge til gode, men primært psykiatiske patienter, hvor mange allerede idag må vente meget længe på at blive udskrevet, selv når de er færdigbehandlet.

Samtidig udtaler Arbejdsministeren og Socialministeren, at de står med over 30 mill. kroner, der allerede er afsat til udbygning af det boligsociale området, hvor man til en start har iværksat en analyse af boligproblemet generelt, før man kan gå videre med investeringer. Den direkte boligmangel er dog kun det halve af problemet. Den anden halvdel er den psykosociale nød, hvor almindelige/typiske institutioner allerede har renonceret, da de ikke kan arbejde vellykket med denne gruppe af unge.

Et nyligt initiativ til et lovforslag fra Regeringen lægger op til at hæve aldersgrænsen fra 18 til 23 år for unge på døgninstitutioner, hvilket vi hilser med glæde. Det er et af de problemer, vi i årevis har søgt at få offentlighed på. Men når aldersgrænsen udvides, så kræves også en ændret institutionstype med større og mere reel brugerstyring end hidtil. Og her kommer vi ind i billedet. Men det kan nemt gå sådan, at inden der sker noget konkret på området, at så er vi lukket og ude af billedet - også med alle de erfaringer vi har at tilføre området!

Initiativgruppen Gaderummet & Rådgivningsgruppen Regnbuen
Nørrebrogade 56, Baghuset, 4.&5.sal
2200 København N.

Tlf. 3537 4735

Fax. 3537 4736

Jeg står derfor her, for at anmode om Bydelsrådets hjælp til at komme videre ift. kommunen, staten og Amtskommunen, så alle både undgår lukning og kaos, og så man også værdigt kan gi` fattige og problemramte unge mulighederne for at komme ind i deres voksertilværelse på en fornuftig og selvbestemmende måde.

Cand.psych. Kalle Birck-Madsen
Initiativgruppen Gaderummet & Rådgivningsgruppen Regnbuen
14 .april 99